

ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΜΑΥΡΟ ΔΑΣΟΣ I ΚΑΙ II

(Εκδ. Γαβριηλίδης, Αθήνα 2011)

Αλεξάνδρα Μπακονίκα

Κατευνάζει τον αναγνώστη η ποίηση του Μάρκου Μέσκου, απλώνει στην ψυχή του τρυφερότητα, ομορφιά, στοχασμό. Οι στίχοι του μοιάζουν με την κρυστάλλινη διαύγεια πηγών και ποταμών που ρέουν για να αναζωογονήσουν τον νου και τις αισθήσεις μας. Ο ποιητής έχει την τέχνη με τη λυρική, μεταϊπερρεαλιστική γραφή του, να μας εισάγει σε ένα δικό μου σύμπαν σαγήνης και μαγείας, να μας γαληνεύει και συγχρόνως να μας εξεγείρει με ιδέες, ερωτήματα, και προβληματισμούς.

Όπως το ομολογεί μέσα από τους στίχους του, γράφει για τα πάθη και τα ερείπιά του, για τη ζωή και τον θάνατο. Γεννημένος το 1935 κουβαλάει συγχλονιστικά βιώματα από τον Εμφύλιο, που φιλτραρισμένα μέσα από τη μαστοριά της τέχνης του γίνονται διαχρονικές μαρτυρίες για τον αγώνα του ανθρώπου για μια καλύτερη κοινωνία. Διαβάζοντας αυτά τα τόσο έντονα βιωματικά ποιήματα, νιώθουμε συθέμελα να μας συγκινούν, πέρα από κάθε έννοια χρόνου και τόπου. Οι αναφορές και οι μνήμες από τους νεκρούς του Εμφυλίου διατρέχουν σταθερά τις περισσότερες από τις ποιητικές συλλογές του Μέσκου. Διόλου δεν μας διαφεύγει το γεγονός ότι είναι οι αγαπημένοι του νεκροί, ήρωες τρανοί μέσα στην καρδιά του, που θαυμάζει και υμνεί για το ήθος, την αυταπάρνηση και γενναιότητά τους. Εντάσσονται στην κοινωνικοπολιτική διάσταση της ποίησης του Μέσκου, καθώς η Ιστορία στη χώρα μας με τα κινήματα, τους αγώνες, τις δικτατορίες, τις εξεγέρσεις και ήττες δεν απουσιάζει από το ένθερμο ενδιαφέρον του, την αδιάπτωτη εγρήγορση, την οξυδερκή σκέψη και παρατηρητικότητα του. Η ψυχή του ποιητή πορεύεται με την αφοσίωσή του σε έναν στόχο, που γίνεται και λόγος ύπαρξης. Ο στόχος αυτός είναι οι κοινωνικοί αγώνες, αλλά κι επιπλέον η ανάγκη για την αναζήτηση μιας χαμένης αθωότητας, ενός βαθύτερου εαυτού, μιας υπέρβασης ακόμα και στον χώρο της ουτοπίας. Κι όπως μόνο σε διάφευση καταλήγουν οι ουτοπίες, έρχεται η στιγμή που ο ποιητής νιώθει να τον κατακλύζει το κενό, το παράπονο και η μοναξιά. Διαβάζουμε τους στίχους από το ποίημα I (σ. 273) της συλλογής «Στον ενικό και πληθυντικό ψίθυρο»:

τραγουδία μέσα στην νύχτα βήματα στο κενό, όχι η νοσταλγία της Ουτοπίας
αλλά ο απελπισμένος Έρωτας της Ουτοπίας-κάποιος ήχος.

(Απομακρυνθήκαμε όμως πολύ, ας γυρίσουμε πίσω, στο συγκεκριμένο.)

